

MARQUES DE BIBLIOTECA

EX-LIBRIS

ORIOI - GIRALT

És ben sabut que aquests dos mots són una el·lipsi de l'expressió «D'entre els llibres de la meua biblioteca, aquest n'és un». En la dècada dels vuitanta anava jo pel quart miler de llibres i mai no m'havia passat pel cap de tenir un ex-libris. Recordo que el meu pare, de qui vaig heretar l'amor als llibres, tenia un segell de goma que representava una au encerclada per una sanefa, que picotejava alguna cosa, i amb la llegenda: «Si aquest llibre t'agrada, seré feliç», però el meu pare no es va fer imprimir mai els cartonets de paper Canson que jo, gràcies a una gran amiga meua, gironina, vaig poder tenir i encara tinc. La meua amiga em comunicà un dia que tenia la intenció de fer-se fer un ex-libris i em convidà a afegir-me a la comanda. Li vaig respondre de seguida que sí. Vaig triar un gravat del segle XV, envoltat de quatre sanefes (totes diferents), on es veu un personatge de l'època que escriu un llibre amb una ploma antiga, i al fons, damunt un prestatge, un altre llibre guardat. El motiu em va agradar perquè s'adeia amb la meua dèria de l'escriptura. D'aleshores ençà tots els meus llibres duen a la

part esquerra superior del revers de la portada el meu ex-libris, en el qual figuren el meu cognom i el de la meua esposa, separats per un guionet. Amb això, l'ex-libris el vaig destinar des del començament per a ús del nostre fill. En algun lloc he deixat escrit que quan un llibre és *expropiat* momentàniament del prestatge on descansa sense angúnies es produeix un forat, un esfondrament de la línia sòlida i horitzontal dels volums. Els llibres veïns li llancen al que viatja un missatge d'aquesta guisa: «Company, a reveure, estigues tranquil que et guardem el lloc; mentrestant estarem una mica més amples, però ens costarà mantenir l'equilibri, i et trobarem a faltar; no trigaràs gaire a tornar. Fins aviat! Pensa que l'amo ens estima, ens ho ha demostrat durant molts anys. No abandonaria mai un llibre, primer el regalaria a qui sabés estimar-lo com ell, encara que això també és difícil que s'esdevingui, perquè l'amo té un impuls malaltís, gairebé irracional: ens enganxa un cartonet amb el seu nom, ens guixa amb un llapis dels del començament fins al final i anota comentaris en els nostres marges immaculats».

JOAN-ANTON ORIOI DAUDER

Esriptor